

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets Ungdom.
Utkommer den 5 och 20 i varje månad. Pris pr år kr. 2:50. Lösnummer 15 öre.

Nr 8. 20 April

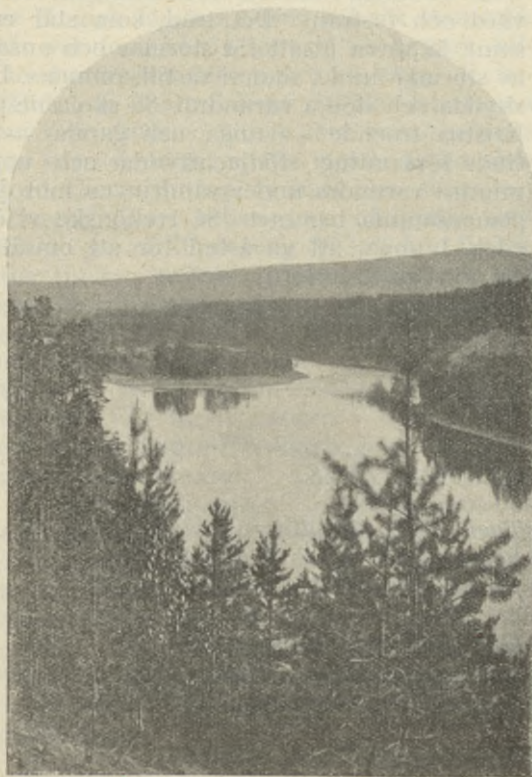
Årg. 27. 1923

INNEHÅLL:

Solnedgång. För Kristus och församlingen. Nu tändas vårens ljus.
De kvarlämnade. Tänk i din ungdomstid: Kristi grav. Herre, bliv när.
Storbondens son. Minnena följa. Sprid traktater. När dag är nära. Vår
ungdomsverksamhet och dess framtid II. Från arbetsfältet. Annonser.

Redaktör:

Joh. Gustafsson

Parti från Dalälven.

Solnedgång.

O! ett guldslott jag ser uti västerled,
från vars fönster det lyser och glimmar.
Och skyarna bilda en gyllene ked
under aftonens skymmande timmar.
Väl aldrig en tavla av solen i brand
har målats som denna av människohand.

Se granen, som annars med rynkade bryn
står dyster och mörk i sitt rike,
har lånat sin färg ifrån flammande skyn
och visar sig nu som dess like.
I gyllene glans skiftar lätt hennes dräkt,
och så hon mig synes med skyarna släkt.

Ett skimmer mig möter av rosa och gull,
då blicken mot jorden jag vänder.
En konungamantel av pärlor så full
hon breder med givmilda händer.
En blick ifrån solen, den sista i dag,
gav liv och gav färg åt de stelnade drag.

Omkring mig blott friden och tystnaden rår,
och skyarnas flammor försvinna.
Men tätt, o så tätt i dess bleknande spår
ses stjärnorna tändas och brinna. —
Så är det väl ock under jordlivets lopp:
I jörgängelsens spår tändes himmelens hopp.
Felicia.

För Krisus och församlingen.

Ovanstående ord har den ungdom, som vi ha förmånen kalla Svenska Missionsförbundets Ungdom (S. M. U.) tagit som sitt lösensord. Och ett skönare och innehållsrikare lösensord kan icke givas. I den mån som detta blir omsatt i handling, skall denna ungdom bli en verklig prydnad för hemmet, församlingen och samhället.

Att vara för Kristus det innebär, att Du är i Kristus och att Kristus är i Dig. Då har Du givit honom Ditt hjärta. Och det begär han. »Min son, min dotter, giv mig ditt hjärta», säger han. Han är inte nöjd med mindre, likasom Du inte heller kan vara nöjd och glad med mindre. Unge vän, kom ihåg att Jesus vill ha Ditt hjärta, *hela* Ditt hjärta. Först då kan det sägas, att Du är för Kristus.

Då vill du leva för Kristus och tjäna honom. Det blir då Din högsta åstundan och Din största glädje. Giv Dig därför helt åt Jesus med allt vad Du är och har.

»Giv Dig helt, ty det begär han!

Själv han gav sig helt åt Dig,

När han fattig och föraktad

Gick härnere korsets stig».

Då kan det i sanning sägas, att Du är för Kristus. Och när Du är för honom, då är han för Dig. När Du giver Dig helt åt Kristus, då giver Kristus sig helt åt Dig. Det är seger i frestelsen, styrka i svårigheterna, frimodighet i lidandet, glädje i arbetet och liv i döden.

»O, hur fattig Din sång

Och hur kylig Din vår,

Om ej Jesus Dig givit sin frid!

Men med den huru trygg

Mitt i stormen Du står

Och hur viss i den växlande tid.»

Men om det, att vara för Kristus, är att vara i Kristus, så är dock det, att vara för församlingen, att vara i församlingen, d. v. s. att vara medlem av församlingen. Och det är just för dessa, som äro i Kristus, som den kristna församlingen är instiftad. Den kallas därför i vårt nya testamente för Kristi kropp, den kropp, för vilken Kristus är huvudet och i vilken hans vänner äro lemmar. Du unge vän, som givit Jesus Ditt hjärta, är således ämnad att vara en medlem i hans församling. Det passar inte bra att vara *för Kristus bredvid* hans församling. Nej, »för Kristus och församlingen är lösen som vi ge!»

Alltså in i Guds församling, I unga, som valt att följa Kristus. Kristus väntar i sin församling på er. Han står själv i sin församlings mitt. Församlingen väntar på er. Hon behöver er i arbetet för människors frälsning i hemland och hednavärld. Hon behöver er glädje, er hänförelse och sång. Och de unga behöva församlingens stöd, vård och fostran. Det träd, som står ensamt, är mera utsatt för stormar och ansatt av stormar än de, som växa tillsammans. De skydda och stödja varandra. Så skola de på Kristus troende — unga och gamla — i Guds församling stödja, skydda och uppmuntra varandra under vandringen mot det gemensamma hemmet. Så lyckönska vi då eder, I unga, att gå åstad för att omsätta ert härliga lösensord:

»För Kristus och församlingen.»

Ad. Andersson.

Nu tändas vårens ljus.

Nu tändas vårens vita ljus
i blomrabatt och äppelträd
kring män'skors låga hem och hus.

Nu spirar åkerns brodd och säd,
nu höjer fågeln glad sin sång
och män'skohjärtat fröjdas med.

Tack, Gud, för vinterns väntan lång,
hav tack för is och köld och snö,
för mörker och för stormars gång!

Hav tack att varje litet frö,
som slumrat djupt i vintrig grav,
dock ej blev dömt att hopplöst dö!

Med fröjd vi hälsa vårens dag
och prisa dig, du livets Gud,
som mättar allt med gott behag
och giver jorden högtidsskrud!

Annita.

De kvarlämnade.

Efter främmande idé. För Udv. av Josef Roth.

(Forts.)

Butikerna voro till största delen stängda. Här och var syntes spår efter inbrott. På Drottninggatan hade i en del gathörn täta människoskaror samlats. En del satte sig i häftig rörelse, som det tycktes utan egentlig plan. Många människor syntes obeskrivligt betryckta, andra nästan galna av förskräckelse. Vid centralstationen rådde trängsel och förvirring. Det berättades, att förskräckliga olyckor utåt järnvägslinjen ägt rum. Ingen visste någonting bestämt. Kamrer K. gick långsamt bort till sitt stamcafé. Där var tomt sänär som på en kypare, vilken dystert lutade sig mot en vägg. K. beställde sin mat. Längre dröjde det, innan den serverades, och när den kom, befanns den vara synnerligen illa lagad. Detta sista gjorde K. ingenting, ty han blev sittande i slö resignation, sedan han nått och jämt smakat på anrättningen. Så satt han timme efter timme, medan det mörknade över staden. Mot aftonen såg han det lysande återskenet från åtskilliga eldsvådor och hörde brandkårens signaler, när vagnarna skramlade iväg. Men detta intresserade inte K. det ringaste. För första gången i sitt liv fruktade han ej längre för döden; han ansåg den snarare som sin vän.

Kyparen tände gasen. Samtidigt inträdde en tidningspojke och utbjöd färsk exemplar av kvällstidningarna. K. begärde mekaniskt en och vecklade upp den. Där fanns som vanligt allt möjligt om krig och politik och sport etc. K. lät likgiltigt sina ögon glida förbi allt detta, tills hans blick fängslades av följande notis längst nere till höger på första sidan:

»Ett vilt, vanvettigt rykte spreds i morse runt staden, att ett antal *fanatiskt* religiösa personer på ett mystiskt sätt försvunnit här i Stockholm och på andra platser. Lättrogna människor kommo genast i panikstäm-

ning. Ligger det emellertid någonting till grund för dessa egendomliga påståenden, så tycks det verkligen, som skulle dessa försvinnanden uteslutande vara att söka inom det religiösa lägret. Ty en av våra medarbetare har i över två timmar besökt innehavarna av en del av de största teatrarna, restaurangerna och biograferna, och dessa herrar hade sannerligen inte i går märkt någon sådan förändring i publikfrekvensen, att den skulle kunna tyda på något slags »emigration» i enlighet med ifrågavarande rykte, som är mer sensationellt än några av de historier, som cirkulerade då och då under världskrigets spänningsfyllda dagar. Som emellertid en del vettskrämda personer talat något om »världens ände» m. m., ha vi intervjuat hovpredikanter, doktor Slickander om ifrågavarande sak. Doktor S. visste emellertid ingenting. Han såg dock i det uppkomna talet ett bevis för vådan i detta ständiga predikande av »katastrofteorier», varmed okunniga lekmanpredikanter förvrida och uppjaga obalanserade hjärnor. Doktor S. ville betona, att vad vår tid behöver, det är en i överensstämmelse med den moderna forskningen stående religiös förkunnelse, i vilken till sitt rätta värde reduceras de judisk-apokalyptiska föreställningar, från vilka inte ens Jesus kunde frigöra sig.»

Medan K. läste ovanstående hade ytterligare två gäster infunnit sig och slagit sig ned vid ett bord intill K:s egen plats. Nykomlingarna talade om Bibeln. Den syntes nu vara den enda boken, värd att känna till och tänka på. K. måste dock säga sig själv, att i hans eget bibliotek på 600 band skulle man förgäves söka efter en bibel.

Den ena gästen sade: »Vad som förföljer mig, är dessa ord: 'Vaken fördenskull'. Jag kan icke vaka *nu*».

Mannen talade med en lidande stämma.

Tänk i din ungdomstid!

Bland ingen åldersgrupp av människor torde tanklösheten vara större än bland ungdomen — och för ingen åldersgrupp mera ödesdiger. Tanklöshet i ungdomen, och därav följande missgrepp och felsteg, sträcker sina verkningar genom hela livet. Å andra sidan är det just ungdomens tankar, som kunna bli fruktbärande. I ungdomen hava vi kroppens och själens krafter i behåll, livets alla möjligheter finnes ännu kvar, och tiden ligger framför oss. Detta är ungdomens stora rikedomar. — En rikedom, som en gång förlösad, ej för något pris kan förvärfvas åter. I ungdomen ligga livets stora skiljevägar. Komma vi ej i ungdomen i ett rätt förhållande till Gud, så är det ganska små utsikter, att vi någonsin skola göra det. I varje fall hava vi gått förbi livets största glädje- och kraftkälla. Huru väl vi än i övrigt planera för oss, utan Gud

hava vi byggt vårt hus på sanden. Men även val av yrke och bildande av eget hem äro skiljevägar, som möta oss i ungdomen och hava avgörande betydelse för hela livet. På alla områden måste vi i ungdomen sätta rätt kurs, om det skall bli något helt av vårt liv. Om vi giva vårt liv en felaktig riktning i ungdomen, så blir det med varje dag allt svårare att vända om. I alla händelser kunna vi ej i vårt liv få den harmoni och lycka — vårt livsverk kan ej få den resning — som om vi börjat rätt.

När tiden är gången, när krafterna äro slut och livets möjligheter förskingrade — vad tjänar det då till att tänka på allt detta? »Så tänk då på din Skapare i din ungdomstid, förrän de onda dagarna komma och de år nalkas, om vilka du skall säga: 'Jag finner icke behag i dem'!»

Wald. Svensson.

Han fortsatte: »Då min hustru dog — hon var varmt religiös — bad hon mig strax före slutet, att jag icke skulle försumma läsningen av Bibeln. Hon räckte mig också en papperslapp, på vilken hon antecknat en hänvisning till ett bibelställe, vilket jag dock aldrig brydde mig om att identifiera. Men i dag har jag läst det. *Naturligtvis!*» — Han skrattade, hemskt och ihåligt. — »Det var ett citat ur Ordspråksboken, vill jag minnas, och lydde ungefär så här: 'Emedan jag kallat och I haven vägrat, jag har utsträckt min hand men ingen har aktat därpå, så skall också jag le åt eder ofärd; jag skall begabba, när det kommer, som I frukten.' Jag har aldrig förr tänkt på Gud som skraftande, gäckande eller hånande. Jag har föreställt mig, att endast människan gjorde detta. Människans skratt har upphört nu.

Han teg. Bordskamraten fortsatte i stället: »Du minns min bror, som reste till Amerika. Han var också religiös. Självfallet betraktade jag honom som halvtokig. Ofta talade han med mig om Gud. Huru väl jag minns vårt sista samtal! Jag skulle förtrösta på Herren, som hans ord föllo, och mottaga frälsning, så skulle jag snart förstå och erfara den frid och glädje, om vilken min broder talade. Men jag bara snäste av honom och förklarade hånfullt, att Gud var en myt och att det skulle bevisas med tiden. Men min bror svarade: Aldrig! Himmel och

jord skola förgås, men Jesu ord skola aldrig förgås. Han kan komma i natt! Jag skratade och sade: Vill du hålla vad? Jag går med på vilken summa som helst! När se'n min bror kommit till Amerika, skrev han ofta till mig om dessa ting. Senast till jul fick jag en hälsning. Han var sjuk, då brevet avsändes, och orkade inte skriva mycket. Det blev huvudsakligen några bibelspråk. Jag minns ett av dem: Se *nu* är en välbehaglig tid, se *nu* är frälsningens dag. Men vad brydde jag mig om allt detta *då*. Jag var helt enkelt en däre.»

»Ja», suckade den andre, »vi ha varit där.»

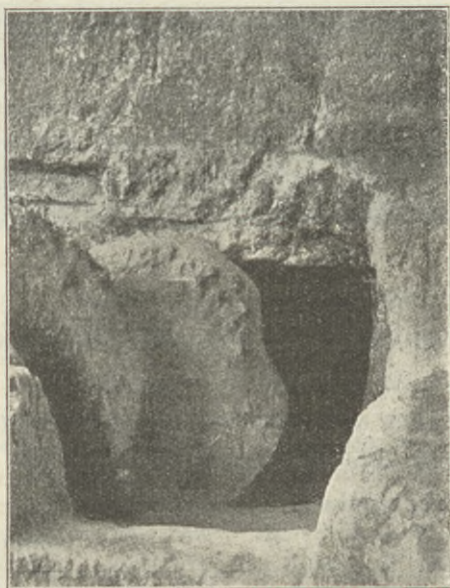
»Hur sant», tänkte kamrer K., »de flesta människor ha varit dårar, samtidigt som de trott sig vara visa.» Han betalade sin förtäring och gick. På gatorna myllrade det av folk. En viss hemska hets vilade över massorna. Man lärmade och skrek. Antalet berusade var påfallande stort. Unga kvinnor tillvunno sig mängdens råa bifall genom otäcka och ohöjlt sinnliga åtbörder. En bibelkunnig människa skulle ha varit på det klara med, att »den som hållit tillbaka» nu var bragt ur världen. Och Antikrist — vars ande redan länge varit verksam på vår jord — stod redo att personligen framträda när som helst. Det var, som skulle redan hans skugga falla över massorna i en till undergång vigd tidsålder.

K R I S T I G R A V.

Aposteln Johannes berättar, att invid det ställe, där Kristus blev korsfäst, låg en örtagård, och i örtagården fanns en ny grav, som ännu ingen hade varit lagd i. Där lade de nu Jesus, eftersom det var judarnas tillredelsedag, och graven låg nära.» Det var nu intet ovanligt däri, att man begrov en död i en trädgård. Om Manasse heter det sålunda, »att han gick till vila hos sina fäder och blev begravnen i trädgården till sitt hus, i Ussas trädgård» (2 Kon. 21: 18). Som Kristus var en vandrande lärare — utan hem och utan kapital — hade han ej någon

gravplats iordningställd för sig, varför hans kropp efter nedtagandet från korset skulle ha blivit jordad ute på den allmänna begravningsplatsen, belägen öster om staden. Från väster kommer nämligen i regeln vinden, varför det skulle ha varit ohygieniskt att ha den allmänna begravningsplatsen väster om staden.

Kristus fick emellertid ej sin grav ute på den allmänna begravningsplatsen. Det var en rik man från Arimatea, vid namn Josef, som ock hade blivit en Jesu lärjunge, vilken gick till Pilatus och utbad sig att få Jesu kropp. Då bjöd Pilatus, att man skulle lämna ut den åt honom. Och Josef tog hans kropp och svepte den i en ren linne-duk och lade den i den nya grav, som han hade låtit hugga ut åt sig i klippan; och sedan han hade vältrat en stor sten för ingången till graven, gick han därifrån». Som berggrunden i Palestina icke utgöres av hård granit eller gnejs som i vårt land utan i stället består av en ganska porös kalksten, är det ej förenat med några större svårigheter att hugga ut gravar i klipporna. Det är därför mycket vanligt att få se dylika gravar vid resa genom landet. Som därjämte regnvattnet, vilket tränger ned i kalkgrunden genom de otaliga sprickorna i densamma, löser upp mindre motståndskraftiga partier i klippan, bildas här och var på naturligt väg grottor, vilka utan mycket arbete

Judisk grav.

från människans sida låta omgestalta sig till lämpliga gravplatser. Gravkamrarna brukade tillslutas antingen med en på kant ställd sten — liknande våra kvarnstenar — vilken löpte i en fals och kunde rullas fram och åter för gravens ingång, eller också, som ju var det vanligaste, med en större rundad sten, vilken utan vidare anordningar rullades fram för gravmyningen. Det förefaller av Matteus uttryck, att Josef »vältrat en stor sten för ingången», som om det vid Kristi grav hade använts det senare sättet vid dess tillslutande.

Det var ju också det stora bekymret för kvinnorna, vilka på påskdagens morgon begåvo sig till Kristi grav: »Vem skall åt oss vältra bort stenen från ingången till graven?» En Herrens ängel steg emellertid ned från himmelen och »gick fram och vältrade bort stenen och satte sig på den». Även denna upplysning giver för handen, att stenen ifråga ej gärna kan ha varit en i en fals löpande sten.

Själva ingången till en dylik klippgrav är mycket låg, varför det alltid gäller för besökaren att böja sig djupt ned, när han skall träda in i densamma. Om Maria, som stod och grät utanför graven, berättar Johannes: »Under det hon grät, lutade hon sig in i graven». När man så böjt sig djupt och väl kommit in i en klippgrav och ögat vänjt sig vid dunklet därinne, lägger man märke till platsen, där den döde en gång legat. I regel ser man då vid grottans ena långsida en på kant ställd kalkhäll, vilken jämte grottans väggar bildar en fördjupning, där den döde lades ned. På höger sida om ingången befann sig i Kristi grav platsen för den döde (Mk. 16: 5). När Maria lutade sig in i graven, fick hon se »två änglar i vita kläder sitta, där Jesu kropp hade legat, den ene vid huvudets plats, den andre vid fötterna».

Min första dag i Jerusalem använde jag till besök uti Den heliga gravens kyrka, byggd över den plats, där Kristi grav, enligt

Herre, bliv nära!

Herre, bliv nära, mot afton det lider,
solen den sjunker, och skuggan blir lång,
tecknen än tyda på stormiga tider,
oro och slitning och fejder och tvång.
Svag är din skara, om du ej är nära,
kom att din mäktiga hjälp oss beskära.

Säg såsom förr till de vredgade vatten:
»Tig och var stilla, du fräsande våg!»
Kom liksom fordom i skymmande natten,
kom, som den sjunkande Petrus dig såg:
räck oss din hand, över bråddjupen bär oss,
intet vi frukta, om du blott är när oss.

Herre, bliv nära, mot afton det lider,
kom mitt ibland oss och säg oss ditt: »Frid!»
Stunde det sedan än stormiga tider,
fram skall det gå genom trångmål och strid,
— Snart skall en morgon i seger och ära
evigt du samla kring dig dina kära.

Annita.

traditionens utsaga, befinner sig. Kyrkofadern Eusebius, vilken var biskop i Cecarea åren 314—340 efter Kristus, berättar om, huru man vid utgrävningar på denna plats under kejsar Konstantins regering mot all förmodan påträffade Kristi grav. Över densamma byggdes nu en kyrka, som invigdes år 336. Sedan den tiden har kyrkan gång efter annan blivit förstörd och åter byggts upp. Träder man in i densamma, finner man till vänster i vestibulen kyrkans väktare, sittande på mjuka kuddar. Några steg längre fram påträffar man en gulröd marmorsten, på vilken enligt sägnen Jesu kropp lades, då man svepte den döde. Fortsätta vi vår vandring åt vänster, komma vi in under en stor hög kupol, vilken uppbäres av aderton kolonner. Mitt under rotundan är den heliga graven, som utvändigt liknar ett kapell, omkring åtta meter i längd och fem meter i bredd, och byggd av rödaktig kalksten med marmorbeläggning. Ingången befinner sig åt öster och framför densamma stå fyra jätttestora kandelabrar. Mellan dessa vandra vi fram och komma så in i en liten förhall till själva graven. Detta rum kallas för ängelns kapell, och på golvet mitt i detsamma synes en i marmor infattad sten, vilken säges vara en del av den sten, som rullades framför ingången till Kristi grav. Från ängelns kapell träda vi så in i den ur själva klippan uthugga gravkammaren, men nu gäller det att böja sig mycket djupt, ty öppningen är

låg. Gravkammaren är två meter lång men ej fullt så bred. På högra sidan se vi en marmorbänk, under vilken platsen skall vara, där Kristi lekamen en gång vilat.

Har traditionen rätt, då den säger, att vi här befinna oss vid Kristi grav? Något slutgiltigt svar på den frågan kan icke givas för närvarande. Men mycket starka skäl tala för att traditionen har rätt. När man besinnar detta, känner man sig gripen på ett alldeles säreget sätt, när man står här nere i denna märkliga gravkammare. Huru kände jag icke, att platsen, där jag stod, var en helig plats. Oljelamporna, som hängde ned från taket, kastade ett stilla sken över platsen, där Frälsarens heliga lekamen vilat, och från pilgrimens hjärta steg mot himlens höjd tacksägelse och lov till Honom, som gav sitt liv för vår skull. Så träder jag sakta ut från gravkammaren. Då hör jag en underbar melodi, som tonar i min själ. Orden känner jag så väl till. De ha dock nu en så daggfrisk, en så jublande klang över sig: »Varen I icke förskräckta; jag vet, att I söken Jesus den korsfäste. Han är icke här, ty han är uppstånden, såsom han hade förutsagt. Kommen hit, och sen platsen, där han har legat. Och gå så ästad med hast och sägen till hans lärjungar, att han är uppstånden från de döda. Och han skall gå före eder till Galileen; där skolen I få se honom. Jag har sagt eder det».

Gustav Blomberg.

Storbondens son.

För Udv. av *Hugo K.*

Han stod stolt och rak storbonden på Ram-sjö. Gestalten var bland de kraftigaste man får se hos den gamla odalstammen och vittnade om mer än vanlig fysisk styrka. Hans ansikte, vanligen präglad av ett beslutsamt lugn, var förvridet av obehärskad vrede. Framför honom stod en yngling på tjuguet år. Han hade en späd och vek gestalt, smala fast arbetsvalkade händer och ett smalt, något markerat ansikte, i vars muskelspel man i detta ögonblick kunde läsa många stormiga känslor. De bleka kinderna voro färgade av en flammande rodnad, men de mörka ögonen sågo ännu bedjande in i den andres.

— Men kan jag inte få försöka pappa? Har jag inte tillräcklig begåvning, så slutar jag, men jag tror bestämt, att jag skall lyckas.

— Du hör vad jag säger, pojke! Det blir ingenting av! Tror du, att en man, så gammal som jag, skulle ge vika för en pojkspolings galna idéer, och tror du, att min gård, som far och farfar brukat, skulle vanhävdas av främlingar och min vackra skog skövlas av skogsjobbare? Gå genast ut i stallet efter hästarna, ty timret kommer inte hem av sig självt, medan du står och är otidig mot din far.

Sonen rätade upp sig och blev ett par tum längre.

— Jag är inte otidig, far. Jag har aldrig brutit i vördnad mot dig, men du kan inte tvinga mig att bli bonde. Jag måste försöka något annat först. Du har alltid nekat mig, men nu är jag så gammal, att jag kan bestämma själv. Jag tänker inte be dig om lov mer, jag reser ändå.

I omåttlig vrede grep fadern sonen i armen och skakade honom. — Gör genast som jag säger, annars skall jag lära dig vördnad mot dina föräldrar. Sonen stod lugn och såg på sin far.

— Den tiden är förbi då du skrämde mig lyd-nad, och från denna stund väljer jag själv min

framtid. Storbonden var ej van att bli motsagd av de sina. Han släppte sonens arm och såg på honom några sekunder med häpnad. Men vreden blossade åter upp.

— Jaså, du bestämmer själv. Men då du är så kavat, så bestämmer jag också en sak, och jag bestämmer, att du inte får ett öre av arvet, om du reser. Har du förstått?

Detta, som storbonden trodde var dråpslaget åt sonens griller, hade motsatt verkan på den upphetsade ynglingen, och dennes återhållna vrede bröt ut.

— Giv dina eländiga pengar åt vem du vill, men kalla dig inte mer min far, och jag är inte mer din son!

En förbannelse gick över storbondens läppar. Sonen slog hårt igen dörren och gick för att packa sina tillhörigheter.

I rummet, som låg bredvid det, där sonen förbjöd fadersnamnet och fadern utslungade en förbannelse över sin son, stod storbondens maka. Hon hade samma spåda gestalt, som sonen fått i arv, och ett ansikte som vittnade om en under många år tillkämpad stilla undergivenhet. Nu strömmade tårarna hejdlöst, och händerna vredos i vanmäktig förtvivlan. Hon visste, att hennes make var oböjlig och hon kände bättre än denne, vad som fanns under det veka och drömmande hos sonen, deras enda barn. — — —

Den unge mannen steg på låget. I hans inre rasade de upprörda känslorna. Man ryckes ej upp så våldsamt, utan att rötterna skadas.

— — —

Inne på kaféet sutto några studerande ynglingar och rökte och drucko. En av dem, en smärt yngling, ytterligt blek och mager och med luggsliten kostym, drack dock ingenting, och på kamraternas ivriga och högljuda uppmaningar gav han svar, vars bitande ironi skulle ha retat

dem, om de varit fullt nyktra, men nu var det endast ett plus till den förut höga stämningen. Han var överdådig, Gunnar Videll, då han började skämta, fast nog var satiren en smula vass ibland. Skada emellertid, att man så sällan fick honom med. Allt efter som tiden skred blevo ynglingarna livligare, och våldsamma skrattsalvor ljödo oavbrutet vid de mer eller mindre lyckade kvickheterna och historierna.

Mitt emot dem vid ett annat bord suto två äldre män. Den ena av dem betraktade Gunnar uppmärksam, liksom sökte han bli igenkänd, men denne tycktes ej märka honom. Till slut kom den andre fram till Gunnar och hälsade.

— Är du här, Gunnar?

— Ja, jag är här. Varmed kan jag stå till tjänst?

— Jo, som du kanske minns, lånade du tio kronor av mig för länge sedan. Du är kanske i tillfälle att betala igen dem nu?

Gunnars ansikte blev blossande rött.

— Jag skrev ju och bad om anstånd, tills jag skulle få taga min examen.

— Ja, men eftersom jag händelsevis träffat dig..., och så behöver jag pengar.

— Javisst, ni kanske ämnar betala Ramsjö kontant? Ni håller ju på att köpa den gården?

Nu var det den andres tur att rodna!

— Ja, din far ville sälja den så...

— Jag har ingen far, mumlade Gunnar lågt mellan tänderna. Han trevade i fickorna med darrande, ännu arbetsvalkad hand, men kunde endast finna några kopparslantar, vilka han kastade fram på bordet. Den andre ämnade gå utan att taga dem, men Gunnars kamrater hindrade honom.

— Hör nu bonde! Kom inte och förstör kvällen för oss! Här har du din tia. Du vill väl ha »fyrtyo procent» också, men det skall du akta dig för att säga högt!

Den talande, en rik godsägareson, fiskade upp en sedel ur sin plånbok och räckte åt mannen med en stor gest. Denne tog sedeln och avlägsnade sig hastigt.

— Har du en far Gunnar?

— Nej.

— Jo, visst har du det, och han är rik som en Kröesus, det hördes ju. Han skulle ju sälja en stor gård. Nej, nu har du förställt dig länge nog. Nästa gång bjuder du. De halvrusiga ynglingarna drucko och sjöngo. Gunnar satt kvar en stund men reste sig snart, trots kamraternas ivriga protester, för att gå hem. Nattkylan svalkade hans heta kinder, och en frossbrytning, sådan som han känt flera gånger på sista tiden, skakade hans gestalt. Genom hans hjärna tumlade tankarna utan reda och ordning, och det

tog honom en god stund, innan han kunde forma dem efter sin vilja.

Han hade slitit förfärligt ont, sedan han lämnade hemmet. Efter att ha arbetat en tid, hade han gått in vid läroverket. Han hade frusit och svultit under terminerna, arbetat hårt under ferietiderna och tagit varje tillfälle till förtjänst i anspråk, men han kunde ej klara sig terminerna igenom utan att lida brist. Nu bodde han i en dragig vindskupa, åt egentligen blott ett mål mat om dagen och även detta det mest torftiga. Han kände hur krafterna började svika, men han skulle försöka hålla ut till examen, och dit var blott en termin kvar.

Då han kom hem, tog han en bok och försökte läsa men kunde ej koncentrera sina tankar vid innehållet. Och så var det fruktansvärt kallt inne. Han gick till vila men kunde ej sova, och frossbrytningarna kommo emellanåt. Han hade inte ofta gjort sig tid att tänka på hemmet, och hade han gjort det någon gång, hade han känt en gränslös bitterhet mot fadern, en bitterhet som förgiftat hans själsliv och gjort honom kall och cynisk.

I kväll tänkte han åter på hemmet men inte på far utan på mor. Han mindes det förtvivalade uttrycket i hennes ansikte, då hon bad honom stanna hemma ännu en tid, ty far skulle kanske ge med sig. Han hade nästan med våld måst frigöra sig från hennes små händer, och hennes avskedsblick stod inbränd i hans minne. Och han hade inte skrivit en enda rad sedan han for. Hur grymt! Hur obarmhärtigt! Tänk vad mor sörjde. Hon hade kanske grånat sedan. Och kanske hade han gjort orätt, då han lämnade hemmet i vredesmod. Han kunde ha väntat en tid till, så kanske far... men nej. Men mor, stackars mor. Han skulle genast gå upp och skriva till mor. Skriva att han snart skulle taga sin examen och... Han försökte resa sig men sjönk utmattad tillbaka.

På morgonen kände han sig en smula bättre. Han kläddes sig och gick till skolan som vanligt. De skulle ha prov i matematik. Det ringde och susade i Gunnars huvud, då han satt med det vita arket framför sig. Han försökte reda ut första problemet för uppställning, men tankarna trasslade ohjälpligt in sig. Han försökte skriva några siffror, men han tyckte att de liknade kinesiska skrivtecken. Till slut lade han ifrån sig pennan och stirrade slött på papperet. Så satt han, tills kamraterna hade lämnat sina ark.

— Är inte Videll färdig snart? Gunnar ryckte till, försökte åter skriva några siffror, men måste ånyo lägga pennan ifån sig. Så gick han med vacklande steg fram och lämnade arket. Läraren såg på de underliga figurerna.

— Det här går inte, Videll. Ni måste hålla er inne om nätterna! Ni ser ju också alldeles förstörd ut. Ryck upp er!

Gunnar stod färdig med ett skarpt svar men behärskade sig. Det dunkade i hans huvud, han hörde ett brus som av ett starkt vattenfall, såg några underliga gnistor framför sig, och så sjönk han till golvet. — —

Gunnar Videll låg på sjukhuset i brinnande feber. Läkaren hade konstaterat tyfus och ansåg fallet så gott som hopplöst. Patienten var ju så svag och undernärld och hade tydligen dragits med sjukdomen en längre tid, innan den bröt ut på allvar. Under stark feberyrsel talade Gunnar oupphörligt om hemmet. Ibland talade han bittra ord om sin far. En dag upprepade han flera gånger. — Jag bryr mig inte om dina pengar, jag kan svälta en tid till, men kalla mig inte din son. Emellanåt talade han ömma ord till modern. Läroverkets rektor kom upp till Gunnar en dag, just då denne talade om fadern. Mellan de hårda orden mumlade Gunnar något om att få träffa sin far. Rektorn kallade på läkaren, och denne ansåg, att man borde söka reda på Gunnars far och kalla dit honom. Genom några ord som sköterskan uppfattat, visste man snart, vart man skulle vända sig.

Följande dag kom en åldrig gubbe in i sjukhuset. Hans ansikte var magert, hans hår var vitt och djupt inne i ögonhålorna brunno ögonen med en dyster glöd. Sköterskan följde honom till sängen, där han sjönk ned på en stol. Med självländ hand fattade han sonens. Denne hade slutat tala i yrsel, men låg i en dödslik-

nande dvala. I tre långa timmar satt den gamle mannen vid sängen, hållande sonens hand. Då slog Gunnar för första gången efter insjuknandet upp sina ögon med en redig blick, som han genast fäste på fadern.

— Far, kalla mig Gunnar! Kalla mig din son!

Fadern hade rest sig till hälften och såg in i sonens ögon. Det var som hans liv berodde på de få orden.

— Ja, ja, Gunnar, min son, kan du även förlåta mig?

— Ja, far. — Tack gode Gud!

Han sjönk åter ned på stolen. Gunnar föll på nytt i dvala, och fadern måste efter någon timme avlägsna sig, men nu gick han mer upprätt än förut och med en fuktig glans i ögonen.

Gunnar kämpade fortfarande en hård kamp med livets fiende, döden, men ofta händer det, att den svages livstråd tyckes mer seg än den starkes. Mot läkarens förmodan tillfrisknade Gunnar, ehuru mycket långsamt. Hans mor hade dött, bruten i förtid av sorg, och trots full försoning med både sin jordiske och sin himmelske fader, sörjde Gunnar djupt och hade svårt att tysta sina självanklagelser. Han stannade kvar och avlade en vacker examen. Då han reste hem var det vår, men Gunnars hjärta var tungt. Trasten slog just sin sista drill, då Gunnar vek av in på kyrkogården, där han uppsökte sin mors grav. Varsamt lade han ned lagerkransen på graven.

— Älskade mor, du led mest av oss, fast du var oskyldig. Du vore mer berättigad att bära lagerkransen än jag.

DET är vår igen, och rymden är full av ljus, fågelsång och jubel. Ett domnat liv lever upp på nytt. Över människornas anleten vilar något av tacksamhet och glad förväntan. Herren förvandlar jordens anlete, och vi fröjdas över naturens förnyelse.

Men en ännu högre glädje är oss förunnad.

Från många platser i vårt kära Sverige förspörjes om djupgående och genomgripande väckelser. Förut stenhårda tegar bära de rikaste skördar. Den kristna ungdomens led tättnar, och nya röster sjunga Lammets lov. Lovad vare Herren! Det är skördetid och jubel. I som inte ha skördetid nu, tröttnen ej! Eder dag kommer.

Alla dessa unga, som i den sista tiden kommit till tro på Kristus, skola var för sig förr

eller senare stå inför sällningstidens frestelser. Det är en sak att tänka på mitt under segerglädjen. Böra vi icke redan nu slå vakt omkring varje nytt och spirande liv genom att dagligen bedja: Herre, bevara de nyomvända. Och icke blott detta. Vi må, där vi kunna det, vaka i kärlek och förståelse — icke i misstro — över deras väg och vandring, uppmuntra, stödja och hjälpa. *Tag vara på de nyomvända!* Icke blott genom att föra dem in i församlingen och ungdomsföreningen utan genom *kristligt kamratskap*, genom vänlighet och förståelse, genom bönemöten, tron stärkande samtal och allt detta, som ett nyvaknat liv beror av. Glöm ej, att deras samveten äro känsliga, lyckligt känsliga!

Tag vara på din broder, din syster, att icke segerns glädje må vändas i sorg.

J. G—n.

Minnena följa.

Brev från en S. M. U:are till Udv.

Det är påskdagsafton. Den unge svensken, S. M. U:aren kommer in på sitt ensliga rum och slår sig ned vid sitt skrivbord. Han känner sig ensam i främlingslandet, ensam därför att han ej har några meningsfränder bland de troende, han känner. Någon frikyrklig verksamhet finnes ej på trakten, och de troende högkyrkliga ungdomarna känner han sig något främmande för.

Minnena från gångna år därhemma i Sverige strömma in på honom. Minnen från trevliga samkväm och utflykter, då den sanna ungdomsglädjen strålade ur glada anleten och en innerlig syskonkärlek band dem samman med Kristi starka kärleksband. Hur steg ej jublet ur överfyllda hjärtan! Minnena komma, minnena från varma bönemöten, då man kämpade om själars frälsning, kämpade en Jakobskamp, då det var verklig nöd för själars frälsning.

Minnen från härliga väckelsemöten, då skaror av unga böjde knä vid korsets fot, gråtande över sin synd men även jublande över Jesu underbara kärlek, över en full och fri frälsning. Hur segerviss ljöd ej sången: »Synd och värld farväl för evigt!»

Men nu. — Är det väl underligt att S. M. U:aren längtar hem att åter fira påsk i en svensk frikyrkokokal, fira den tillsammans med sina nära och kära samt tros- och meningsfränder.

Han slår upp sin bibel och läser om sin store Mästare, som stod upp ur sin grav segerande över all dödens välde. Vilken rikedom, vilken underbar kraft!

Därute i naturen börjar livet spira. Det står en kamp mellan liv och död. Livet vinner för varje dag. Hösten kommer omsider med skörden, men så kommer åter döden.

På Golgata kämpades för snart 1900 år sedan en hård kamp mellan liv och död. Livet vann seger, den eviga våren kom. Skördetider följde och följa ännu, men ej, som i naturen, död efter skörd utan evigt liv. Det nattsvarta mörkret över Juda genombröts av evighetens livgivande solstrålar.

Den unge S. M. U:aren måste ned på sina knän. Ned inför honom, segerherren, »konungen med djupa ärren», och jubla ut sitt tack och lov. Vad betyder väl några dagars vedermöda inför denna härliga utsikt — en evighet av idel ljus, glädje och frid!

Men åter gå tankarna hemåt. Huru många skola träda segerherren jublande tillmö-

Sprid traktater!

Då vi äro medarbetare i Guds stora vingård, ha vi ansvar och plikter, som vi ej böra försumma. Många äro uppgifterna och härliga äro de, det kunna alla intyga, som deltaga i arbetet. En uppgift som ej är minst betydelsefull är traktatspridning. Här i huvudstaden bedrivs traktatmissionen ganska vidsträckt. Husen äro mestadels 3 à 4 våningar höga, och vi som fått oss anförtrott en bunt traktater, få ej låta de många trapporna avskräcka oss. Nog känns det i benen, då man går trappa upp och trappa ned, men sådant kallas motion och då tjänar det ju samtidigt till vår egen nytta. — Buntens med de ett par hundra traktaterna började bli mindre, svettig och trött var jag av marschen i trapporna. Skulle jag kanske fortsätta en annan dag? Nej, just i dag skulle traktaterna utdelas, ty det var Långfredag. En sådan dag vila sig väl de flesta människor från utelivet, och då passar det bra att besöka dem med en fläkt från den himmelska världen. Det var den dag, då Jesus utkämpade sitt svåra lidande för vår skull. Kanske någon skulle träffas av hans underbara kärlek just på denna minnesdag, om de finge en sådan liten skrift att betrakta. Det eggade mig att fortsätta, då jag tänkte på hur många steg Jesus gått för mig. »Jag gick många år för dig — vad har du gjort för mig?»

Dörrarna öppnades och traktaterna mottogs så olika. Var det manne någon som mottog Jesus? Många tackade hövligt, en del tog emot med överlägset förakt. Andra slängde argt upp sina dörrar, mottogo traktaten utan ett ord och stängde igen dörren med en smäll. En judekvinna såg förvånad på traktatens illustration och frågade, vem det var. Hon kände ej igen Messias, »Judarnes konung». Ett par nekade att taga emot

tes, då gravarnas portar för evigt öppnas? Hur många, en gång varma och över en andlig påsk jublande unga, skola ej med verop och klagan träda ur grifferna vid den eviga påskhögtiden! »Här gäller tränga, ja, tränga sig fram.»

Så strömma tankarna, så stiga bönerna i påskdagsaftonens stilla frid. Och han, som sade: »Jag far upp till min Fader och till eder Fader och till min Gud och till eder Gud», han böjer sitt öra neder och lyssnar till bönesutkarna och viskar sitt Frid! Och mäktig och hugsvalande förnimmes vissheten, att Jesus lever.

A. C.—n.

När dag är nära.

Ost-Turkestan är geografiskt sett en jättedal, där en gång under jordens fornhistoria ett väldigt hav funnits, vilket med sina vågor århundraden, ja kanske årtusenden igenom piskat de berg, vilka utgöra en del av vad vi kalla Himalaya. Således har av vad vi kunna förstå, icke alltid landet varit denna i stort sett ofruktbara ökenland, utan det har funnits en tid då hela denna vidd vimmelat av levande varelser. Och över detta område av liv har solen uppgått i all sin glans och väckt och närt ett pulserande liv. När nu solen med sina strålar når denna trakt, är det till största delen ett öde och ogästvänligt ökenområde. I stället för att väcka till liv och utveckling tänder solen en ökenbrand, som förbränner allt sunt liv.

Det är icke alltid som Ost-Turkestan varit denna förbrända andliga ökenmark, vars frukter endast äro till vanheder för den mark på vilken de växa. Innan det andliga tillstånd inträdde, vilket vi nu finna, var det en tid, om än kort, då många funnit Gud genom Jesus Kristus och vilka i sitt liv gävo uttryck åt vad de funnit. Men Islam kom och med den andlig natt, och så småningom följde för allt andligt liv andlig död. Vål lyste halvmånen med sitt bleka matta sken, som den lånat från andra både större och mindre ljuskällor, över de mörka vidderna och väl kom ett visst sken av ljus över det hela. Men ljuset var icke äkta det lyste icke som naturliga ljus, det värmdes icke och det väckte inte till liv. Vad som

med att säga: Vi vill ej ha något sådant. Man får en svag förnimmelse av hur Jesus skulle känna det, då människorna ej ville ha med honom att göra. Vilket var svårast för honom att bära, de »stora» stolta människornas förakt, eller då de »små» människorna visade honom sitt hat genom att säga: »Tvi dig»? Bland de många träffade jag en, endast en, som med synbar glädje tog emot traktaten, men det var nog för att göra den återstående utdelningen lättare. I den stora hopen av förnekande människor är det en tröst att finna en och annan, som gläds över ett himmelskt budskap. Och under bön och förhoppning att ljuset skall lysa in i en av synd förmörkad människosjäl fortsätta vi arbetet.

G.

var dött förblev det, och vad som ännu levde fördes genom dess förföriska glans in uti dödens käftar, till dess allt var förbi, allt var död, natt. Så har detta folk slumrat generation efter generation, århundrade efter århundrade i den andliga okunnighetens sedefördärvande dödsdvala intill denna dag. Och skall förvisso fortsätta därmed i generationer och århundraden, som komma, om icke Han, Livets furste får väcka liv i de döda benen. Gud vare tack, livsverket har börjat. Och ännu en gång skymtar på Ost-Turkestans östliga himmel ljusets stråle, som bebådar att en ny dag är nära, en dag med liv och utveckling. Skall denna dag uppgå med fullheten av Guds storhet och glans, eller skall den redan i sin uppgång förmörkas av okunnighetens och fanatismens moln? Och skall den sluta med det eviga hoppets rika förskiftningar, vilket skall tända den dag, vars sol aldrig skall nedergå, eller skall ännu en gång, och kanske för alltid, dödens och förintelsens natt inträda? Guds missionerande församling som fått det sanna ljuset sig till del, är till stor del ansvariga för detta folks andliga framtid. Och särskilt har Svenska Missionsförbundet fått sig detta folk anförtrott. Må vi då icke sätta vårt ljus under skäppan utan på ljusstaken och så sprida ljus och liv till de folk som vandra i mörkret och dödsskuggan.

Trettio år har svunnit sen Sv. Missionsförbundet sände de första ljusbärarna hit, och om i dag det synliga resultatet av denna trettioåriga verksamhet ej är så stort, så beror det ingalunda på att det ljus de spridit, varit på något sätt underhålligt utan fastmer därpå, att tusenårig natt och förestelning ej i ett tag kan förvandlas till ljus dag och sprudlande liv utan så småningom når denna utveckling. Därför må vi icke misströsta om slutlig seger för det eviga ljuset även på de av Islam behärskade områdena. Och när ljuset bekämpat allt mörker och ingen natt varder mer, då skall förvisso en väldig skara samlas från de nu av Islam behärskade länderna och giva honom äran, som köpte dem åt Gud med sitt blod.

Med dessa ord ber jag få sända alla Ungdomsvännens läsare Ost-Turkestan konferensens hjärtliga hälsning.

Å konferensens vägnar

Georg Roberntz.

Vår ungdomsverksamhet och dess framtid.

II.

Att jag med min reform tänker på åldersgränsen i våra ungdomsföreningar, torde de flesta som läst min förra uppsats redan ha gissat. Men det förhåller sig ju så, att jag förut har skrivit om denna sak i Ungdomsvannen, och många andra ha ju sedan haft ordet i frågan, varför jag icke tänker att vidlyftigt tala om själva saken utan fastmer om sättet för denna reforms införande. Men först vill jag säga, att det riktigt gläder mig, att det tyckes vara en allmän tanke både bland de som skriva och bland de många, som tala ute i bygderna, att här måste något göras. Och enligt min mening är detta det huvudsakligaste, ty det bevisar, att tiden är mogen för reformen. Visserligen är det några, som i sina inlägg i tidningen deklarerat, att de själva icke tycka sig vara gamla, fast de passerat 50-åren. Men detta hör inte alls till saken. Att en människa själv tycker om sig, att hon är ung, må vara en tröst och uppmuntran för henne själv, men det förändrar icke det faktum, att hon icke längre är ung. Jag undrar, om t. ex. en 30-åring skulle vilja vara medlem i en juniorförening och motivera det med att säga: jag känner mig som jag vore »bara pojken», (eller flickan). Skulle detta tal på det minsta göra det intrycket på oss, att vi skulle säga: Ja, låt den där vara junior, som känner sig så ung. Men det är fullt lika orimligt att ha ungdomsföreningsmedlemmar som äro 60 år, som att ha juniorer som äro 30. Alltså, därom äro vi alla eniga, något måste göras. Hela ungdomsfrågan försumpas om det får gå så, att de gamla fortfarande skola stå som medlemmar i våra ungdomsföreningar, och därtill blir det absolut, man må säga vad man vill, till men för den kristna församlingen. Regeln skall vara denna: Till församlingen skola alla troende ungdomar höra, alltså både gamla och unga skola höra dit. Men till ungdomsföreningen skola endast de unga höra. Ty är ungdomsföreningen berättigad endast från synpunkten skillnad mellan yngre och äldre, så är det ett fullkomligt misstag att blanda ihop dem i ungdomsföreningen.

Frågan blir nu, hur reformen skall genomföras. så att inga andliga värden förloras. Naturligt är då, att varje ungdomsförening själv får bestämma, både när tiden är inne och sättet för reformens genomförande, ty det är mycket olika på olika platser, och i detta fall är det ingen så stor brådska, att man behöver ta några förhastade steg. Enligt min mening kan man inte gå tillväga mer än på två sätt. Det ena är

att utan vidare besluta, att från och med den och den dagen får icke någon som är över en viss ålder, t. ex. 40 år, vara med i ungdomsföreningen, och det andra sättet är att besluta om att från och med den dagen, få alla som ingå i ungdomsföreningen finna sig i att, när de nått den bestående åldersgränsen, utgå ur föreningen. Dessa »gå in» på detta villkor, att de då »gå ut», när tiden är inne, är lika naturligt som att man utrymmer en lokal, efter den tid man fått lov att disponera den. Utav dessa två vägar skulle jag vilja rekommendera den sistnämnda. För det första därför att detta blir en mjukare och smidigare övergång. För det andra därför att man då inte står i fara att tvärt förlora goda krafter, som icke i en hast äro så lätt att ersätta, och dessutom skulle säkert efter ett sådant beslut de äldre självmant utgå, så fort de funne det lämpligt. Att en och annan nog stannar kvar, det få vi beräkna; men dessa bli då fåtaligare och fåtaligare för varje år som går, och slutligen är det endast unga, åtminstone relativt unga i våra ungdomsföreningar. Vål vet jag, att det förstnämnda, mera radikala sättet redan tillämpats på vissa håll, och därifrån har försäkrats mig, att om än en del äldre blevo illa berörda av beslutet, så har icke ungdomsföreningen lidit av det, utan unga ha strömmat till och fyllt luckorna. Det är dock inte säkert, att det skulle gå lika bra överallt. Dock torde det vara många ställen, där saken är så mogen, att det lätt kan genomföras efter denna linje. Det får provas särskilt på varje plats.

Med en smula hänsyn och kristlig takt tror jag inte, att det är så svårt att finna vägen här. Jag vill därför föreslå ungdomsföreningarna inom S. M. U. att såvida icke förhållandena särskildt visar, att man bör handla annorlunda, över allt och alltestädes besluta, 1) att från och med (låt oss säga 1 jan. 1924) få alla, som ingå i ungdomsföreningen, utgå när de fyllt 40 år, men att de som före den tiden äro medlemmar få stå kvar, tills de själva begära sitt utträde; 2) att de som avgå vid 40 år, få stå kvar som hedersmedlemmar och således få vara med på sammanträdena, dock utan rösträtt naturligtvis; 3) att styrelsemedlemmar kunna, om så är behövt, väljas även bland dessa, som fallit på åldersgränsen, om de vilja kvarstå som hedersmedlemmar. Naturligtvis ha dessa samma rätt som andra medlemmar, så länge de äro i styrelsen. Men när deras mandat utgå, äro de likställda med övriga hedersmedlemmar. Dock må gränsen här bli, att ingen kan väljas i styrelsen sedan den fyllt 50 år.

O. Olofsson.

Från arbetsfältet.

Udfgn Senapskornet i Köping firade 27—28 jan. årshögtid i samband med 35 års-jubileum. Högtiden, som hölls i missionshuset, började med fest på lördagskvällen kl. 8. Vid festen, som var talrikt besökt, talade pastorerna Sandberg, Friberg, Örebro, och Lindqvist, Stockholm. Sång utfördes av junior-kören och församlingens bl. kör. Vidare serverades kaffe.

På söndagen hölls, förutom morgonens barnmöte, tre större sammankomster, vid vilka särskilt på f. m. och e. m. missionshuset var nästan till trängsel fyllt av en andäktigt lyssnande åhörarskara. Med kraft och hänförelse frambars förkunnelsen om synd och nåd, allvarligt och manande ställdes en och var inför avgörelse för Kristus.

Den egentliga årsfesten hölls kl. 4 e. m. då, förutom tal och predikan av träd-mäst Lindström och de främmande pastorerna samt sång av kören, en kortfattad 35 års-berättelse upplästes av pastor Sandberg.

Sedan år 1908 ha föreningens inkomster och utgifter balanserat på kr. 18,842:76. Därav har ungdomsföreningen använt till egen verksamhet kr. 7,747:96. Köpings missionsförsamling har erhållit kr. 6,253:10, till behövande i köping ha utdelats kr. 1,290:65, Västmanl. läns ansgariifören. ungdomsförbund har erhållit kr. 549:76, till Soldatmissionen å Viksång kr. 403:45, till Sv. missionsförb. ungdomsförb. kr. 421:35, till Ungdomens hednamission kr. 790:10 samt till en skolgosses underhåll i Kongo kr. 500:—.

Sedan år 1913, då medlemsmatrikel förts, hava 179 unga män och kvinnor tillhört föreningen. Den 31 dec. 1922 utgjorde medlemsantalet i ungdomsföreningen 60 st., av vilka 50 äro medlemmar av missionsförsamlingen.

Norrtälje Missionskyrkas udfg höll den 4 febr. sitt årsmöte. Pastor Östlund inledde mötet med bibelläsning och bön, varefter P. Vigelius, som av församlingen omvalts till ordf. i föreningen, hälsade de närvarande välkomna. Års- och revisionsberättelserna föredrogs och framgick av desamma, att föreningen under året, i bästa samförstånd med församlingen, bedrivit en ganska omfattande verksamhet. Medlemsantalet var vid årsskiftet 115. Inkomster och utgifter balansera på en summa av 3,065:04. Av dessa medel ha överlämnats till församlingen 300 kr., bidrag till församlingssystemens lön 300 kr., till Norrtälje missionsförening 100 kr. Dessutom har föreningen underhållit en evangelist i Kina och en skolgosse i Kongo. Besökskommittén har under året utfört ett välsignelserikt arbete. Dess utgifter och inkomster balansera på en summa av 2,186:70. Val av olika funktionärer förrättades.

Sedan pastor Östlund tackat dem, som på ett eller annat sätt under året tjänat föreningen, avslöts det alltigenom goda och av gott samförstånd präglade mötet med sång och bön.

Hörnsjö kr. udfg höll sitt årsmöte den 17 febr. Ordf., C. Nordlöf, öppnade mötet med ett Guds ord, kort tal och bön, varefter förhandlingarna vidtogs. Från årsberättelsen kan nämnas: Ungdomsföreningen har fått mottaga 11 nya medlemmar, som en frukt av väckelse förlidet år. Medlemsantalet är nu 59. Kassen har balanserat på kr. 1,067:45. Följande bidrag ha lämnats: Församlingen 200 kr., Västerbottens och norra Ångermanlands ungdoms-

förbund 265 kr., S. M. U. 170 kr., och Västerbottens Ansgariiförening 100 kr.

Till styrelse för 1923 valdes C. Nordlöf, W. Nordlöf, Ad. Bergström, Ad. Hörnström och Ernst Nordstrand.

Härtligena fridshälsningar sändes alla S. M. U:are.

Malmköpings kr. udfg hade under januari sina sedvanliga årsmöten — ett enskilt, och ett större offentligt. Årsmötets förhandlingar leddes av ordf., pastor Rob. Löwgren, och präglades det av broderlig kärlek och intresse för fortsatt arbete. Av års- och revisionsberättelserna framgick att föreningen är på frammarsch både numerärt och ekonomiskt. Medlemsantalet har ökat och utgjorde vid årsslutet 41 st. Kassaomslutningen utgjorde kr. 1,189:56. Under året ha bidrag lämnats till församlingen, S. M. U. och S. F. U., till nödlidande i Ryssland 260 kr., till socialt arbete 155 kr. o. s. v. Därjämte förrättades val till styrelse och kommittéer och valdes pastor Rob. Löwgren, (ordf.), Daniel Thordin, Frida Bjursten, Olga Lood, Martin Thordin och N. Thunholm. Föreningen har under året hållit en bibelkurs under pastor K. O. Samuelssons i Strängnäs ledning, samt har tagit initiativ till bildande av juniorkrets på platsen. Offentl. årsmötet hölls den 21 jan. och tjänade föreningens förre ordf., boktr. Gust. Lundin, Eskilstuna, som huvudtalare. Dagen var rik på välsignelse och avslöts med en trevlig tesupé.

Föreningens v. ordf., evangelist D. Thordin, har under vintern tjänat oss och vi ha på senaste tiden fått se flera komma till korset, varför vi tro på vidare seger, ej förtröttades att göra det goda.

Västra Tiunda ungdomskrets firade sin årshögtid i Ramsta missionshus den 25 febr. Kretsen omfattar nio ungdomsföreningar, fördelade på ett ganska vidsträckt område. När det enskilda årsmötet kl. 11 f. m. tog sin början hade dock över förväntan många deltagare infunnit sig. J. A. Olsson, Ramsta, inledde mötet med ett kort tal i anslutning till 2 Petr. 1, samt hälsade de församlade välkomna. Därefter följde vanliga årsmötesförhandlingar. Styrelsen för året består av följande personer: past. T. Lindquist, Järlåsa, (ordf.), A. Johansson, Dalby, Algot Pettersson, Järlåsa, J. Forsberg, Åland, A. Gustafsson, Junkkil, R. Lindberg, Börje, J. A. Pettersson, Hagby. Suppleanter blevo El. Eriksson, Vänge och E. Wallin, Balingsta. Beslöts att hålla nästa kretsmöte i Dalby på Kristi himmelfärdsdag.

På e. m. hölls offentlig årsfest med tal av pastorerna T. Lindquist och J. A. Engström samt ungdomskretsens evang. Josef. Ekelund. Sång och musik utfylde programmet.

Scärdsjö kr. udfg firade sin 15-årshögtid den 11 mars i Boda missionshus under medverkan av past. Nyberg och pastor von Knorring från Sundborn med möten på för- och eftermiddagen samt aftenunderhållning på kvällen. På e. m. uppläste föreningens vice ordf., John Lindskog, en berättelse över de 15 årens verksamhet varav framgick, att då föreningen bildades den 29 mars 1908, ingingo 25 personer som medlemmar, varav 9 äro kvarstående än. 123 medl. ha tillhört föreningen och vid senaste årsskiftet var medlemsantalet 75. Utgifter och inkomster ha balanserat på i runt tal 8,700 kr., varav lämnats till församlingar på platsen 2,000 kr., till Svenska Missionsförbundet 300 kr., till Dalarnes Ansgariiförening och dess ungdomsförbund 630 kr. och till Svenska Missionsförbundets ungdomsförbund 290 kr. Under de senare åren har föreningen

upptagit social verksamhet, och har under den tiden 700 kr. utdelats som julgåvor till behövande. År 1915 bildade föreningen en junioravdelning som f. n. har 19 medlemmar. Föreningen är sedan 1912 ansluten till S. M. U. och sedan 1916 till D. A. U.

S. M. U:s kvartalsmöte i Karlskrona

hålls den 28—29 april. Medverkande bli distriktsförest. J. Sahlin, pastor O. Svanell, sekr. O. Terning och Joh. Gustafsson. (Ev. även pastor I. Aug. Aström.)

Kvartalsmötet i Skara

hålls den 12—13 maj. Medverkande bli distriktsförest. C. Mouchard, past. Anton Ohlsson, missionslärare Bruno Nyström och sekr. Joh. Gustafsson.

Förlovade.

Algot Alexandersson
och
Linnéa Olsson
Öckerö.

Brevaftnar.

Juniorföreningar:

Borås: Immanuelskyrkans Ungdomsklass. Den 6 maj. Ruth Gustafson, Norrby Långg. 9, *Borås*.
Njutångers kr. udg:s Junioravd. Unga Liljor. Den 5 maj. Dagny Nykvist, Snäckmon, *Iggesund*.

Ungdomsföreningar:

Sparrsätra kr. udg. Den 30 april. Thure G. Olsson, *Sparrsätra*.
Brunflo kr. udg. Senapskornet. Den 30 april. Julia Markusson, Odensala, *Östersund*.
Haga kr. udg. Den 30 april. Paul Mattson, Mejeriet, *Kolbäck*.
Västanfors ffg:s udg. Den 30 april. Paul Jakobson eller Lisa Granström, *Västanfors*.
Bögs udg. Den 1 maj. Lärarinnan Gertrud Larsson, Björkliden, *Skattkärr*.
Norrtälje udf. Den 5 maj. P. Wigelius, *Norrtälje*.
Valö kr. udg. Den 9 maj. Edvard Norén, Bohl, *Valö*.
Bomhus kr. udg. Den 14 maj. Axel Larsson, Källmur, *Bomhus*.
Roslagsbro juniorför. Friska Krafter. Den 1 maj. Gust. Guhrén, Röksta, *Roslagsbro*.
Bergs juniorför. Den 13 maj. Ester Persson, Vebo, *Munktorp*.
Trädets kr. udg. Den 28 april. D. G. Moberg, *Trädets*.
Lungsund: Udfg. Syskonkretsen. Den 28 april. Pred. K. H. Olsson, *Lungsund*.
Sanna kr. udg. Den 29 april. Adr. Sanna ungdomsförening, Sanna, *Hudiksvall*.
Vassunda: Udfg. Majblomman. Den 30 april. Lärarinnan Anna Frisk, Vassunda, *Knivsta*.
Hällnäs södra ffg:s udg. Den 5 maj. Rut Karlsson, Göksnäre, *Lövstabruk*.
Torstuna udfg. Den 5 maj. Otto Andersson, Holmsta, *Torstunaby*.

Skogskärns udg. Den 26 maj. Oskar Olsson, Damängen, *Ölme*.
Kumla kr. udg. Den 28 maj. Harry Valström, Österby, *Ransta*.

Du kan

bereda oss glädje med ett brev till Syskonringens brevafton lördagen den 28 april. Du understöder också Jönköpings Skol- och Bibelinstitut, som får hela behållningen. Märkas B. A. Adress: Ture Johansson, Björkö, *Regna*.

Huru få mera

av den Helige Ande? blir ämnet för kristl. udg. *Skogsblommans i Lövåsen* brevafton den 30 april. Även brev med annat innehåll mottagas. Må kas B. A. och adresseras: Helge Fröjd, Lövåsen, *Hedesunda*.

Brevafton anordnar *Vänge ungdomsförening* den 30 april. Trossyskon, gläd oss med brev. Märkas B. A. och adresseras till Edit Edlund, Rannåsen, *Brunna*.

Bergs kristliga ungdomsförening anordnar brevafton den 30 april. Trossyskon, när och fjärran, sänd oss många brev. Märkas B. A. och så då till fröken Sigrid Johansson, Elmhult, *Mönsterås*.

Broddbo kristliga ungdomsförening anordnar brevafton den 30 april. Brev märkta B. A. mottagas med största tacksamhet från vänner när och fjärran. Adress: Leopold Brodén, Norrängen, *Broddbo*.

Brevafton

anordnar *Väddö kristliga udg.* den 30 april. Brev mottagas med glädje från trossyskon landet runt. Sändas under adress: Fröken Ester Zetterström, Märby, *Väddö*. Märkas B. A.

Sänd ett brev

till Svaneholms kr. udg:s brevafton lördagen den 5 maj. Adr.: pastor David Forslund, Svaneholm, *Svanskog*. Breven märkas B. A.

Brevafton anordnas av *Björkelunds Juniorförening* den 5 maj. Juniorkamrater och ungdomsföreningsmedlemmar, gläd oss med brev. Adressera: Berta Johansson, Box 9, *Boden*, eller Erland Hansson, Kommendörsgatan, *Boden*.

Brevafton

anordnar *Vitsands kristliga ungdomsförening* söndagen den 6 maj. Trossyskon när och fjärran, gläd oss med många brev. Märkas B. A. och sändas till Mia Andersson, Näs, *Vitsand*.

Troende ungdom!

Sänd några rader till *Spångby kr. udg. Syskonringens* brevafton den 5 maj. Breven besvaras om så önskas. Märkas B. A. Adress: Harry Bergman, Spångby, *Alunda*.

Hylte bruks kristliga ungdomsförening anordnar brevafton den 9 maj. Syskon när och fjärran, glädjen oss med många brev. Märkas B. A. och adresseras till Ingeborg Jonsson, Fack 65, *Hyltebruk*.

Brevafton anordnar *Sösdala kr. ungdomsförening Solstrålen* den 12 maj. Brev väntas tacksamt under adress: Nanna Mårtensson, *Sösdala*. B. A.

I Nynäshamn

anordnar ungdomskretsen brevafton den 12 maj. Inkomsten skall användas för inköp av gardiner till kyrkan. Trossyskon, bidrag till ett gott resultat genom brev eller vy. Adr.: B. A. Missionskyrkan, *Nynäshamn*.

Lördagen den 12 maj anordnar **Viskafors kristliga ungdomsförening** brevafton. Till vår brevafton måste ni skriva, systrar och bröder en hälsning oss giva. Tag pennan i handen, lägg fliten därtill och pränta i breven, vad helst som ni vill. Och önskar ni svar, skall ni säkert det få, Blott låt oss i brevet det tydligt förstå. Breven märkas B. A. och sändas till Ellen Lindberg, Svaneholm, *Viskafors*.

Sänd ett brev till **Harbo kristna ungdomsförening** brevafton den 12 maj. Låt oss ej vänta förgäves. Breven märkas B. A. och sändas under adr.: Herbert Lundgren, Forsbo, *Harbonäs*.

Brevafton anordnar **Kilafors kristliga ungdomsförening Friska Vindar** lördagen den 12 maj. Breven märkas B. A. och sändas under adress Calla Pehrsson, Elimkyrkan, *Kilafors*. Välkomna med många brev!

Sin första brevafton anordnar **Kallinge kristliga ungdomsförening** den 12 maj. Bidrag även du till att den måtte bli vällyckad genom att sända oss ett brev. Märkas B. A. och sändas under adress: Fröken Olga Lundberg, *Kallinge*.

Ronneby kristliga ungdomsförening anordnar brevafton den 14 maj. Många brev väntas. Märkas B. A. Adr.: Pastor Eskil Eriksson, *Ronneby*.

Låt **Örngård kr. udg.** höra edra tankar över ämnet: I vad mån kunna vi som äro unga på det verksamaste sätt deltaga i arbetet för Guds rikets framgång? Sänd svar till vår brevafton den 14 maj. Breven märkas B. A. Adr.: Fröken Linnéa Lagergren, Strind, *Sördker*.

Källby kristliga ungdomsförening anordnar brevafton tisdagen den 15 maj. Vi vänta många brev och sändas under adress: F. A. Svantesson, *Källby*. Breven märkas B. A.

Brevafton anordnas av **Böda kristliga ungdomsförening** lördagen den 12 maj. Brev väntas från när och fjärran. Märkas B. A. och adresseras: David Brunberg, Enerum, *Böda*.

Missionsintresserade,

sänd ett brev till **Finnåkers kr. ungdomsförenings** brevafton den 12 maj. Behållningen: en liten studie-hjälp till en kvinnlig missionärskandidat. Breven märkas B. A. och adresseras till Julius Blücher eller John Bergfalk, Finnåker, *Sällinge*.

Klippans ungdomsförening har brevafton den 18 maj. Sänd oss brev från Ystad till Haparanda! Breven märkas B. A. och sändas till Fröken Anna Björkholm, Krogsta, *Glanshammar*.

Troende vänner!

Tierps Södra kristliga Ungdomsförening anordnar brevafton den 26 maj. Brev från ungdomar landet runt motes med största tacksamhet. Breven märkas B. A. och adresseras: Gustaf Engström, Bruket, *Ulfors*.

Troende ungdomar! Glöm ej

Åsenhöga kristliga ungdomsförenings brevafton den 28 april, utan gädjen med oss med många brev. Obs! Hela behållningen användas till underhåll av en evangelist i Kongo. Breven märkas B. A. Adr.: Gustaf Köllerström, *Åsenhöga*.

Du

som läser dessa rader, sänd **Romestorps kr. udg.** ett brev till vår första brevafton, som hålles den 28 april. Syskon gläd oss med många brev, som besvaras. Märk dem med B. A. Adr.: Andersson, Furet, *Gumlösa*.

Robertsfors kristliga ungdomsförening anordnar sin första brevafton lördagen den 12 maj. Kära trossyskon, sänd oss många brev. Vi önska, att ni skall skriva något över ämnet: Hur skall man bäst förbereda en väckelse? Breven märkas B. A. och adresseras till Ruth Pettersson, *Robertsfors*.

KAMRATMÖTE

vid

Jönköpings Skol- och Bibelinstitut.

1919—1920 års elever! Klockan ringer till samling. Lyssna till och kom! Kamratmöte avhålles den 16—18 juni 1923 med början lördagen den 16 juni kl. 5 e. m. och avslutning måndag e. m. Gemensam mathållning anordnas. Logi får deltagare själv ombesörja. Anmälan sändes till rektor Rob. Fur, *Jönköping*, helst före den 1 juni. Upplysningar genom stud. Hilmer Olsson, Missionskolan, *Lidingö-Villastad*.

Karlskoga praktiska läroverk

— för män och kvinnor —

Husmodersskolan, Handelsskolan och Lanthushållsskolan börja 15 maj.

Vinterkurserna i läroverkets skolor börja 1 nov. Hittills över 7,000 elever. Skolorna statsunderstödda. Prospekt mot dubbelt porto.

JOH. LINDHOLM, Rektor, *Karlskoga*.**50 % rabatt.**

Ett mindre parti finnes av

Missionshandboken 1923

och

Ansgarius

för 1920, 1921 och 1922.

Dessa utförsäljas nu genast med

50 % rabatt.

Insänd omg. rekv.

Svenska Missionsförbundets Förlag,

Stockholm C.

E t t l a n t b r u k s

rationella skötsel kräver icke blott praktiska, utan även gedigna teoretiska kunskaper. Därför måste Ni, om Ni äger ett eget jordbruk eller ämnar söka anställning vid lantbruk, skaffa Er teoretisk utbildning i ert yrke. Denna erhåller Ni bäst genom att deltaga i vår lantbruksundervisning pr korrespondens. Vid vårt instituts lantbruksavdelning finnas icke blott fullständiga lantmannä- och folkhögskolekurser samt småbrukarekurser, utan även specialkurser för utbildning av lantbruksinspektorer, bokhållare, ladufogdar, rättare, ladugårdsföreståndare och mejerister. Om Ni önskar förkovra Er i något särskilt ämne, bör Ni vända Er till vårt institut, emedan vi lämna undervisning även i enskilda ämnen, såsom lantbruksbokföring, jordbrukslära, husdjurslära, trädgårdsskötsel, lantmåleri och avvägning, räkning, modersmål m. m.

Våra kurser äro tryckta och rikt illustrerade. Lantbruksundervisningen ledes av agronom Gustaf Carne, och undervisningen i folkhögskoleämnena av fl. dr B. Palm. Våra undervisningsavgifter äro låga. Lärotiden obegränsad. Förkunskaper ej nödvändiga. Vårt institut är det största, äldsta och förmåsta i Norden. Vi ha undervisat över 204,000 elever.

Utom lantbruksavdelningen omfattar institutet följande avdelningar, nämligen: Merkantila avdelningen, Språkavdelningen, Tekniska avdelningen, Realavdelningen, Studentavdelningen, Fackskoleavdelningen, Juridiska avdelningen, Tecknings- och målningsavdelningen samt Avd. för själskultur (utveckling av själsförmögenheterna). Cheferna för de olika avdelningarna äro universitets- eller fackbildade, envar på sitt område.

Begär vårt prospekt över Lantbruksavdelningen, eller också över den kurs eller det ämne, som intresserar Er. Prospekt erhålles gratis.

Ifyll därför nedanstående kupong, och sänd den till oss i öppet kuvert, frimärkt med 5 öre!

HERMODS KORRESPONDENSINSTITUT

Grundat 1808 av H. S. HERMOD, grundläggare av systemet Undervisning pr korrespondens i Sverige. Slottsgatan 59 A. MALMÖ.

Sänd mig gratis och utan förbindelse å min sida Er tidsskrift »KORRESPONDENS» för 6 månader jämte Ert illustrerade prospekt för den kurs eller det ämne, framför vilket jag satt ett X.

Lantbrukskurser.
Småbrukarekurser.
Trädgårdskurs.
Folkhögskolekurs.
Affärsman.

Bokförare.
Kontorist.
Stenograf.
Korrespondent.
Elektrisk maskinist.
» montör.

Ängmaskinist.
Byggmästare.
Verkmästare.
Kurser i teckning o. målning.
Realskolekurs.

Studentkurser.
Skönskrivning.
Tyska, Engelska, Franska,
Ryska, Esperanto.
Inträdeskurser.

Namn: .....

Bostad: .....

Postadress: .....

U. V. 601 20/4 23.

Karlstads Handelsinstitut och Praktiska skola.

Grund. 1886. Av köpmän och industriidkare varmt rekommenderad. 5,000 elever. Begränsat antal. Begär prospekt. Årskurs för studenter. 1- till 2 årskurs för realskolebildade och från högre allm. flickläroverk (tidsvinst). Längre och kortare kurser för folkskolebildade m. fl. Obs! Tillförlitlig kunskap i bokföring nödvändig för alla. Obs! Även viktiga allmänbildande ämnen. Obs! Här fullt praktisk undervisning i de merkantila ämnena, vilket framgår av intyg av en mängd framstående industriidkare och köpmän m. fl., som anställt utgående elever, vilka intyg vid prospektet äro fogade. Föreståndaren.

Semesterhemmet Borgen.

Vid Borgens statsunderstödda husmodersskola börjar nästa kurs den 7 april. Varje kurs om 3 mån. S. M. U.-medlemmar ha företräde. Sänkta avgifter. Prospekt gratis på begäran.

Helinackordering, delat rum kr. 5:—, enskilt rum kr. 6:50. Varm rum och gott bord. Naturskönt läge vid sjön Edsviken. Goda kommunikationer med Stockholm.

Postadress Stocksund.

Tel. Stocksund 445.

Sprid Ungdomsvännen!

300 Agenter

erhålla lönande arbete med orderupptagning av Ramlist, sågad i uppgivna storlekar och absolut räta vinklar. Provkollektion mot Kr. 1,50 i frim. som återfås vid första order. Tillskriv genast

C. W. Ericsson, LÅNGED.

AMATÖRFOTOGRAFER!

Tillvänd mig Edra plåtar och film för framk. o. kopiering, eller förstoring.

Skioptikonbilder till lägsta pris!

Allt arbete utföres samvetsgrant och av bästa material.

Fotogr. John Hellquist,

Malmgatan 30, ÖREBRO.

Tel. 3811.